

державний нагляд, ризикуючи отримати особисті проблеми, адвокати продовжували минулі традиції та звичаї консультування того часу, коли адвокатура була вільною [6, с. 62].

З 1989 року відмічається нове відродження інституту адвокатури в Чеській Республіці. Цього разу адвокати отримали позитивні зміни. Доступ до адвокатської практики було відкрито для широкого кола юристів. 1990-1996 роки були відзначені активним залученням адвокатів до практики в сфері господарського та комерційного права [4, с. 75].

Сучасний етап розвитку чеської адвокатури умовно можна позначити від прийняття закону Про адвокатуру Чеської Республіки від 13 березня 1996 року [7]. Пізніше Рішенням Ради директорів Чеської колегії адвокатів 31 жовтня 1996 р. було прийнято Правила професійної етики та правила конкуренції адвокатів Чеської Республіки (Кодекс етики) [5]. Нині вони складають основу функціонування чеської адвокатури.

Список використаних джерел:

1. Hruška A. Vývoj advokacie : Diplomová práce / Adam Hruška. – Brno: Právnická fakulta Masarykova Univerzita, 2012. – 89 s.
2. Lukšíková P. Vývoj advokacie : Diplomová práce / Petra Lukšíková. – Brno: Právnická fakulta Masarykovy university, 2011. – 73 s.
3. Oficiální stránky České advokátní komora [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cak.cz/>
4. Pakandl L. Vývoj advokacie : Diplomová práce / Lukáš Pakandl. – Brno: Právnická fakulta Masarykova Univerzita, 2009. – 109 s.
5. Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších usnesení [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.akvz.cz/197.rtf.
6. Valouchová O. Vývoj československé advokacie. Organizace, úkoly, právní úprava : Diplomová práce / Olga Valouchová. – Olomouc: Právnická fakulta Univerzita Palackého v Olomouci, 2010. – 96 s.
7. Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=42>.

Саміло А.В.

*старший викладач кафедри права та менеджменту
у сфері цивільного захисту,
Львівський державний університет безпеки життєдіяльності*

ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕРОРИЗМУ В КОНТЕКСТІ ПРАВОВОЇ АНТРОПОЛОГІЇ

Усі вчені погоджуються з тим, що питання визначення феномену «тероризм» являє собою одну із серйозніших проблем сьогодення, рішення якої має виняткове значення для ефективної боротьби з цим явищем, адже саме визначення тероризму дозволяє виявити круг громадських відносин, до яких відноситься тероризм і боротьбу з ним, виробити механізми правового регулювання цих відносин.

Складність визначення поняття тероризму обумовлено рядом причин. По-перше, багатоплановістю тероризму як соціального явища та його швидкою еволюцією в часі та просторі. По-друге, тим, що тероризм являє

собою предмет дослідження декількох дисциплін. По-третє, частим і вільним вживанням терміну «тероризм» в громадсько-політичній сфері. По-четверте, помилковим зарахуванням його до таких явищ, як радикалізм, війна, фашизм, диверсія, партизанський та національно-визвольний рух і т.д.

Незважаючи на відсутність єдиної дефініції тероризму, спостерігається необхідність та очевидне загальне прагнення вчених як можна повніше розкрити його зміст і наповнюваність. Так, на думку Н.Полянського, «надати необхідну форму, яка визначає термін, інколи може мати значення не менше, чим інше, серйозне технічне відкриття» [2].

Необхідно відзначити, що переважна кількість дефініцій тероризму проводиться в руслі соціології та політології, що дозволяє виявити лише деякі аспекти феномену тероризму, наприклад дослідити його мотиви і методи реалізації, дослідити мету здійснення терористичних актів тощо. Проте, такі дослідження не враховують філософсько-правові аспекти тероризму, що цілком можна дослідити використовуючи антропологічно-правовий підхід.

Антропология права є складним та багатоаспектним явищем. яке охоплює всі явища, більше чи менше пов'язані з правом. Як зазначає професор В. С. Нерсисянц, в предмет даної науки входить «весь комплекс правових явищ... – правові норми, стосунки... способи регуляції поведінки, захисту порядку, вирішення конфліктів..., які складаються в різних спільнотах» [3].

Правова антропология перебуває сьогодні на початку свого шляху. Тому не дивно, що висловлені в літературі погляди на її предмет, завдання, структуру (як, втім, і методи, і понятійний апарат) багато в чому розходяться. Мабуть, самим абстрактним визначенням предмета юридичної антропологии можна вважати дефініцію, запропоновану Ж. Карбоньє, який антропологию права називає наукою про *homo juridicus*, тобто про людину як юридичне явище [1].

Що стосується до даного дослідження, то антропологічний вимір тероризму передбачає собою розгляд такого філософського питання, як сутність тероризму, тобто природа тероризму та природні права людини, виходячи із самої природи тероризму.

На мою думку, дослідження даної проблеми за допомогою антропологии права, дозволить зрозуміти основні проблеми подолання тероризму, які полягають також і в складності його розуміння: у складності проникнення у суть цього деструктивного феномена, розкриття причин його виникнення, дослідження його зв'язків і відносин з такими явищами та поняттями, як справедливість, демократія, свобода, політика, і, звичайно – насильство.

Відтак, опираючись на наявні нечисленні напрацювання як вітчизняних, так і закордонних вчених в області тероризму, а також близьких йому ментальних феноменів, які представляють собою базисне (гносеологічне, онтологічне) знання про об'єкт, дослідження тероризму за допомогою антропологии права як наукової форми дослідження, дозволить розширити уявлення, які формуються про нього та дослідити філософсько-правові аспекти даного феномену.

Список використаних джерел:

1. Карбоньє Жан. Юридическая социология / Пер. и вступ. ст. В. А. Туманова. – М., 1986. – 351 с.
2. Полянский Н.Н. О терминологии советского права / Н.Н. Полянский// Проблемы социалистического права. – 1938. – №5. – С. 132.
3. Рулан Н. Юридическая антропология / Н. Рулан // Пер. с французского.– М.: Издательство НОРМА, 1999. – 310 с.
4. Серебрянников В.В. Природа человека: источник войн или миролюбия? / В.В. Серебрянников. – М.: Научный мир, 2007. – 356 с.